

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

№ 3 (297)
лютий 2015

ИНСТИНКТ ВЕРНОСТИ

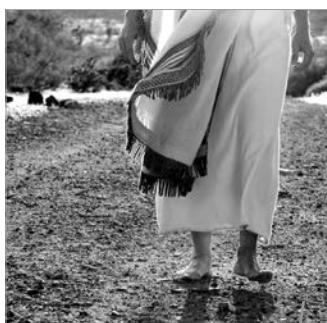
Вряд ли найдется хотя бы один ученый, способный объяснить особое поведение матери, называемое материнским инстинктом. Стремления, заложенные Творцом, соединяясь с материнской любовью, побуждают женщину всеми силами, отвергая себя, забывая о своих нуждах, заботиться о малыше. Как еще объяснить это явление как в мире животных, так и в мире людей? Материнская забота – огромная сила. Хотя сегодня многие спорят о том, является ли эта черта врожденной или больше зависит от воспитания, нас вдохновляют истории о самоотверженной любви матерей к своим детям.

2

Як народжується віра?

4

Одна хвилина зі Святим Духом

7

Благовестие – это благословение

8

Наскільки ми багаті?

10

Вряд ли найдется хотя бы один ученый, способный объяснить особое поведение матери, называемое материнским инстинктом. Стремления, заложенные Творцом, соединяясь с материнской любовью, побуждают женщину всеми силами, отвергая себя, забывая о своих нуждах, заботиться о малыше.

ИНСТИНКТ ВЕРНОСТИ

Как еще объяснить это явление как в мире животных, так и в мире людей? Материнская забота – огромная сила. Хотя сегодня многие спорят о том, является ли эта черта врожденной или больше зависит от воспитания, нас вдохновляют истории о самоотверженной любви матерей к своим детям.

Рассказывают, что во время войны, когда свистели пули и взрывались бомбы, матери закрывали детей собственным телом, часто погибая ради сохранения жизни следующему поколению. Даже сегодня, в более благополучное время, мы видим, сколько терпения и сил нужно женщине, чтобы выносить, родить, а потом заботиться о ребенке. Сколько духовной и физической стойкости проявляют матери, ухаживая за своим ребенком в период болезни! С материнской заботой связаны лучшие воспоминания нашего детства.

За проявлением заботы интересно наблюдать и в животном мире. Возьмем, к примеру, устройство гнезд. Соломинка, найденная птицей, может не вызывать у нее никакого рефлекса. Но как только начинается пора кладки яиц, птица тщательно собирает и укладывает все, что может пригодиться для устройства гнезда. Ласточки чувствуют такую потребность выкармливать птенцов, что если вдруг их гнездо будет разорено, они начнут летать в чужие гнезда, заботясь о чужих детенышах.

Особенно поражает то, что многие животные проявляют заботу не

только о своих малышах. Например, собаки в зоопарках часто принимают «на воспитание» львенка или тигренка. Известен случай, произошедший в Красноярском парке флоры и фауны, где собака растила четырех детенышей пумы и барсучонка.

Удивительно то, что даже кошки, которые отличаются не самым покладистым характером, заботятся о чужих малышах. Во Львовской области кошка, оставшаяся без своих детенышей, позаботилась о трех бельчатах, принесенных из лесу.

Библия, описывая эту сильную привязанность, задает риторический вопрос: «Забудет ли женщина грудное дитя свое, чтобы не пожалеть сына чрева своего?» (Ис. 49:15). Исаия, предвидя ситуации, когда все-таки подобное может произойти, передает нам исполненные заботы слова Господа: «...Но если бы и она забыла, то Я не забуду тебя» (Ис. 49:15).

«**Анна оставалась верной Господу независимо от обретения благословения**»

В СМИ время от времени появляется информация о том, что где-то был найден брошенный ребенок. Сегодня интернаты и детские дома переполнены, и это стало настоящим проклятием нашего времени. Материнство уступает место карьерному росту, развлечениям или просто нежеланию проявлять заботу о ком-либо. Даже животные, выражая несогласие с таким положением

дел, показывают нам пример того, как следует относиться к жизни и к своим обязанностям.

События, о которых пойдет речь, произошли в Аргентине, недалеко от столицы Буэнос-Айреса. Испугавшись реакции родителей на свою раннюю беременность, девочка-подросток ушла из дому для того, чтобы тайно родить и избавиться от нежеланного ребенка. В холодную ночь она оставила его в пригороде большого города. Новорожденная девочка, наверное, умерла бы от переохлаждения, если бы восьмилетняя дворовая собака Чина не услышала ее писк. Чина, которая в тот момент вскармливала своих семерых щенят, движимая материнским инстинктом, нашла ребенка. Она осторожно схватила девочку зубами и бережно пронесла 50 метров к своей конуре. Там она положила ребенка со своими щенками и примостилась рядом. Таким образом ребенок был спасен.

Сегодня образ женщины по-прежнему тесно связан с проявлением материнской заботы и любви, без которых наш мир является холодным и неудобным. Но есть ли еще что-то в жизни женщины, матери, что может быть важнее ее любви к своему ребенку? Давайте ответим на этот вопрос, рассмотрев одну библейскую историю, записанную в первой главе 1-й книги Царств.

Быть бездетной женой в странах Востока считалось бесчестьем, и Анна испила до дна чашу презрения и обездоленности. Несмотря на хорошее отношение и любовь

своего мужа, она чувствовала, что не до конца выполняет свою роль в продолжении рода. Постоянные насмешки со стороны более благополучной в этом отношении второй жены заставили ее слезно умолять Господа о ниспослании благословения материнства.

Первое, что хотелось бы отметить в поведении Анны, – она оставалась верной Господу независимо от обретения благословения. Женщина не сразу получила ответ на свою молитву. Библия говорит, что прошло довольно продолжительное время, прежде чем Анна родила Самуила (см. 1 Цар. 1:7). Она не впала в отчаяние, не перестала возносить слезные прошения Богу. Также в ее сердце не было ропота и возмущения против Господа.

Анна осознавала, что настоящее благо может исходить лишь от Бога (см. Иак. 1:17). Только в этом была ее надежда.

Господь услышал молитву женщины. Родился Самуил, который стал одним из лидеров, близко знавших Господа Бога и верно служивших Ему. Но что предшествовало особому статусу Самуила в древнем Израиле? Что способствовало его возвышению?

Второе, что мы замечаем в поступках Анны, – она осталась верной Богу и после того, как получила просимое. Как этого не хватает нам! Мы многое просим у Бога и многое обещаем Ему, когда в нашу жизнь приходят беды, но забываем о Нем, как только наступают времена благополучия.

Ведь Анна могла оправдать желание оставить ребенка рядом с собой. Он был маленьким и беззащитным. Кто будет заботиться о нем в храме? Пожилой священник? Его сыновья, не отличавшиеся хорошей репутацией (см. 1 Цар. 2:12-17)? Отдав ребенка в храм, она снова обрекала себя на одиночество, не видя, как он растет. Сын не проводил бы время со своим отцом, не познал бы всех радостей детства, выполняя ответственные поручения в Доме Божьем. Сколько разных мыслей могли повлиять на намерение Анны выполнить свое обещание перед Господом!

Однако эта смелая женщина ответила верностью на Божьи благословения и отдала своего ребенка в Дом Господень. Какой радостью наполнялось сердце матери, когда она видела, что Бог возводит это дитя на такие высоты, о которых только могла мечтать любая мать в Израиле! Самуил обладал таким авторитетом от Господа, что обличал даже израильского царя (см. 1 Цар. 15:28, 29) и передавал слово Господне ко всему народу. С ним говорил Сам Бог. Мо-

жет ли быть выше честь, оказанная смертному человеку? Более того, Господь благословил Анну, и Священное Писание сообщает: «И посетил Господь Анну, и зачала она, и родила еще трех сыновей и двух дочерей; а отрок Самуил возрастал у Господа» (1 Цар. 2:21).

«Какой радостью наполнялось сердце матери, когда она видела, что Бог возводит ее дитя на такие высоты, о которых только могла мечтать любая мать в Израиле!»

Мы живем в то время, когда верность является не самым популярным качеством. И, конечно же, верность – это не скрытые побуждения нашей природы, которые мы не можем контролировать. Верность – это осознанные шаги, утверждающие прочность наших семейных или дружеских взаимоотношений.

Многие женщины оказываются более верными, чем мужчины. Они более ответственны, верны в семейной жизни, а также проявляют больше внимания к духовным вопросам. В силу обстоятельств современной украинской женщине приходится играть главную роль в воспитании детей и формировании их духовного мира. Она занимается их образованием, дает советы в личных взаимоотношениях.

Как это ни печально, но современной женщине часто приходится выполнять обязанности своего мужа, следить за семейным бюджетом. Она плачет, когда ей изменили, ее оскор-

били или даже ударили, но остается верной своему непутевому спутнику, переносит все издевательства и лишения. Может быть, это и можно назвать инстинктом верности? Как по-другому объяснить терпение и заботу, проявленную матерями и женами?

Какой путь в жизни выберет эта женщина? Возможно, получив от Господа благословение материнства, она попытается взять все в свои руки и вести, тянуть, толкать своих детей и мужа вперед, надеясь, что когда-то наступит просветление.

Что в первую очередь выберет эта женщина для своих детей? Хорошее образование? Будет советовать, как избрать хорошую спутницу жизни сыну? Или вымолит у Бога мужа для своей дочери, который не бросит свою жену во время беременности или не начнет пить? Будет ли она стремиться и добиваться для своих детей лучшего положения в этом мире, финансовой стабильности, забыв о христианских ценностях и принципах?

Какими будут последствия? Наверное, материнские слезы. Когда в наше время распадаются многие молодые семьи, а финансовый успех кажется далеким, у этой верной, выносливой, сильной женщины появляются слезы на глазах.

У нее есть выбор – выбор, чтобы последовать хорошему примеру Анны. Все доброе, все лучшее в этой жизни мы получаем из рук Небесного Отца. Он дает нам блага, чтобы увидеть, как мы, люди, распорядимся ими. Проявим ли мы верность в том, чтобы доверить своих детей, своих родных в первую очередь Богу, а потом уже заботиться об их материальном благе? Анна знала, что ее сыну будет лучше в Доме Божьем. В наше развращенное и суровое время каждая мать должна стремиться с самого детства привить ребенку интерес к духовному, небесному. Она должна научить его общаться с Богом, как общался с ним маленький Самуил (см. 1 Цар. 3), чтобы он пребывал в церкви, где учат вечным и неизменным принципам Библии, святому Закону Божьему, данному нам для нашего успеха и процветания.

Я желаю вам относительно будущего своих детей сделать выбор в пользу Бога. Проявите свою верность, отдайте все свои заботы в руки Небесного Отца. Иисус призывает всех – и мужчин, и женщин – к тому, чтобы сейчас, перед лицом болезней, катастроф и страданий, обратиться к Нему за советом и силой, чтобы побеждать (см. Мф. 11:28, 29)!

Максим Крупский

ЯК НАРОДЖУЄТЬСЯ ВІРА?

Євангеліст Марк неодноразово описує історії про зустрічі Христа з «безнадійними» людьми. Так думали про них навколишні, так думали про себе вони самі, поки не зустрілися з Ісусом. Ми зупинимось на одній з них: історії про жінку, яка 12 років страждала від кровотечі (див. Марка 5:22-34). У цій історії є щось вкрай важливе для тих, хто втрачає або втратив надію.

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

«А жінка, яка страждала від кровотечі дванадцять років та багато натерпілася від численних лікарів, – витратила все своє майно й жодного полегшення не мала, але стало їй ще гірше...» (Марка 5:25, 26).

Читаючи слова Марка, нам необхідно забути сучасні уявлення про лікарів. У ті часи медики не ходили в білих халатах, жінка не лежала в спеціалізованій клініці, їй не робили ін'єкції, вона не вживала таблетки й не проходила високотехнологічне обстеження внутрішніх органів. Усього цього не було.

Навіть у XIX столітті не було відомо, що під час операцій потрібно дотримуватися стерильності. Відомий австрійський психолог З. Фрейд лікував наркотиком і пророкував йому велике майбутнє в медицині. А психічно хворим людям пропонувалося особливе лікування – здавлювання голови в дерев'яних лещатах доти, доки вони не непритомніли. Тому немає нічого дивного в тому, що й за часів Ісуса Христа людям призначали досить вигадливе лікування. І часто воно не допомагало. А послуги лікарів і тоді коштували досить дорого.

Тепер зрозуміло, чому Марк пише, що ця жінка «багато натерпілася від численних лікарів, – витратила все

своє майно й жодного полегшення не мала, але стало їй ще гірше». Ці слова наповнені глибоким змістом. Марк підкреслює, що ця жінка була багатою. Для того щоб 12 років користуватися послугами лікарів, потрібно мати чималий статок. Вона хворіла й боролася за своє здоров'я 12 років! І на 12-му році своєї хвороби залишилася ні з чим. Грошей немає і здоров'я також. До того ж «стало їй ще гірше» (Марка 5:26). І в цей момент жінка вирішує йти до Ісуса.

« Жінка не звертає уваги на думку людей, а прислухається до свідчень тих, до кого ніколи б раніше не прислухалася: грішників, проказаних, блудниць і митників. »

БЛАГОСЛОВЕННИЙ РОЗПАЧ

Таке рішення жінки було правильним, але не простим. Адже про Ісуса ходили різні чутки. Люди обговорювали Його походження з Назарета. Усім було відомо, що із цього міста навряд чи може бути щось добре. Авторитетні люди заявляли, що Ісус «має Вельзевула і що бісівським

князем бісів виганяє» (Марка 3:22). Ходили чутки про те, як Христос і Його учні досить вільно, на думку фарисеїв, ставляться до суботи.

Тому в багатьох людей були величезні упередження, щоб прийти до Ісуса. І той крок, який зробила жінка, – це крок зневіреної людини, яка вже не має жодної надії. Адже гроші, які давали їй надію на зцілення протягом довгих 12 років, закінчилися.

Однак у неї був ще більший бар'єр. Жінка, яка страждала від кровотечі, за ізраїльськими законами була нечистою. Уявіть собі її стан: 12 років нечиста, вона перебувала за межами Божого народу. Вона не мала права доторкнутися до іншої людини, не могла перебувати в суспільстві чистих, входити до храму. Вона була ізгоем.

Нескладно уявити, як на цю жінку реагували люди, які знали про її хворобу. Вона була серед знедолених. Близькі їй люди, її друзі замислювалися про причини її тривалої хвороби. Адже такі хвороби тоді пояснювалися легко: згрішила вона сама або її батьки. На людину ставили тавро не просто хворого, а грішника.

Жінці необхідно було подолати чималу кількість неправдивих чутко стосовно Ісуса, а також свій величезний комплекс неповноцінності. Багато людей не в змозі

витримати такі обставини. Ось так людина опиняється в розпачі, коли вона готова поринути в депресію, але водночас має можливість зробити крок назустріч Тому, Хто здатний її спасти.

У розпачі людина вже немає чого втрачати. Вона не думає про свою репутацію, про матеріальний добробут. Усі колишні умовності, які її хвилювали, втрачають свою владу й силу, тому вона здатна на кроки й вчинки, які ніколи не зробила б за інших обставин.

І коли здається, що немає жодної надії, жінка вирішує йти до Ісуса з Галилеї. Вона не звертає уваги на думку людей, а прислухається до свідчень тих, до кого ніколи б раніше не прислухалася: грішників, прокажених, блудниць і митників. А вони говорили, що Ісус може зцілити будь-які хвороби. Вона підходить до Ісуса й доторкається до Нього.

ЗЦІЛЕННЯ

Ісус знав серце цієї жінки. Він завжди чув і чує тих, хто благає про допомогу. У натовпі людей Христос ішов так, щоб цій жінці було легко до Нього доторкнутися. Адже Він знав, як непросто виснажений хворобою людині протиснутися до Нього крізь натовп. Ісус прагнув, щоб жінка доторкнулася до Нього й зцілилася.

Настає момент цього дотику, який приносить зцілення (див. Марка 5:27-29). Далі відбувається трохи дивний діалог Господа з учнями: «Хто доторкнувся до Мого одягу? А учні говорили Йому: Ти ж бачиш, що натовп Тебе тіснить, і запитуєш: Хто доторкнувся до Мене?» (Марка 5:30, 31).

Ісус запитував саме про цей дотик. Так, Христос проходив серед людей, у багатьох з них були свої проблеми, і, можливо, у натовпі теж були люди з хворобами. Ісус доторкається до них, але з ними нічого не відбувається. І тільки одна жінка отримує зцілення. Чому? Як говорив Августин: «Бог дає там, де знаходить порожні руки». У жінки були «порожні руки», вона була в розпачі, і Бог явив Свою славу. Коли у вас уже нічого немає, коли ви приходите до Нього з порожніми руками й відкритим серцем, благаючи про допомогу, саме тоді відбувається зцілення.

ЯК З'ЯВИЛАСЯ ВІРА?

Христос говорить цій жінці: «Дочко, віра твоя спасла тебе! Іди з

миром і будь здоровою від своєї недуги» (Марка 5:34). Ви коли-небудь замислювалися про те, звідки в неї з'явилася така віра? Скільки книжок потрібно прочитати, щоб людина змогла так повірити? Яку духовну методику слід практикувати, щоб потім підійти до Ісуса й отримати зцілення? Де і як народжується така віра? Марк відповідає на ці запитання. Віра жінки формувалася протягом 12 років болю й страждань.

Коли ви будете просити в Отця Небесного: «Господи, навчи мене вірити», будьте готові, що Бог зрощуватиме віру нестандартними шляхами. На жаль, ми часом здатні вірити по-справжньому тільки тоді,

« Коли у вас уже нічого немає, коли ви приходите до Нього з порожніми руками й відкритим серцем, благаючи про допомогу, саме тоді відбувається зцілення »

коли опиняємося в розпачі. Коли ми боремося з якимось пороком або гріхом роками, думаючи, що перемоги не буде ніколи, то благаємо Бога: «Господи, чому? Якщо Ти так любиш, чому не звільняєш мене від моїх гріхів?» І минуть роки, перш ніж ми зрозуміємо, що Богові потрібне не просто наше бажання звільнитися від конкретного гріха, Йому потрібне серце, смирення, готове сподіватися на Нього й вірити тільки Йому.

« Богові потрібне серце, смирення, готове сподіватися на Нього й вірити тільки Йому »

Так склалося, що до 14 років у мене сформувалася вкрай недобра звичка – реагувати на всі зауваження дорослих бурчанням. Коли дорослі говорили одне слово, я міг його довго і злісно коментувати. Та в якийсь момент я зрозумів, що так реагувати на репліки дорослих не можна. Я почав боротися. Увечері я молився: «Господи, обіцяю Тобі із завтрашнього дня більше ніколи не бурчати». Ну, ви ж знаєте, як це буває: увечері пообіцяв, а завтра все повторюється.

Це була тривала боротьба. Я молився, а Бог, здавалося, не чув. Я просив: «Господи, звільни мене від моєї нечистоти», але відповіді

не було. Які тільки палкі обіцянки я не давав про те, що із завтрашнього дня буду мовчати, як тільки не картав себе за черговий провал! Іноді мені вдавалося мовчати й не відповідати на репліки дорослих. Мені дуже хотілося відповісти, але я стискав зуби, щоб не заговорити. Та рано чи пізно мене все одно проривало.

Настав момент, коли з мого серця вирвалася зовсім інша молитва. Слова були ті самі, але серце було іншим. Це був мій розпач. Я зрозумів: якщо зараз мене Бог не звільнить, то я так і залишусь злісною буркотливою людиною.

У якийсь момент під час молитви настав мир. Я зрозумів, що Бог мене почув. Чудеса почалися вже наступного ранку. Я зайшов до кухні, і старший брат почав мене підбурювати. Та в той момент я відчув себе вільним. Я не стискав зуби, не стримував гнів, не намагався бути християнином – мені просто не хотілося грубіянити. Я зрозумів, що став вільним. І це, імовірно, був мій перший досвід свободи від самого себе, свободи, яку може дати тільки Бог.

УРОК

Цей досвід допомагає зрозуміти, що робити людині, яка втратила надію й відчуває, що земля втікає з-під її ніг і вона не може справитися із собою.

Жінка, незважаючи на перешкоди, ішла до Ісуса. Їй було байдуже, що скажуть люди. Вона тремтіла, коли Ісус запитав, хто доторкнувся до Нього, тому що боялася слів гніву й осуду. Та її розпач переміг усі страхи.

Як ми можемо доторкнутися до Ісуса сьогодні? У кожного з нас бувають безнадійні ситуації. Головне – ідіть до Бога! Ідіть до Нього навіть тоді, коли весь світ повторює, що ви – нечисті. Ідіть до Отця, коли ви вже нічого не можете вдіяти.

Безнадійні тільки ті, хто в розпачі навідріз відмовляється говорити з Богом про свою біду. Христос чує наше серце так само, як серце цієї жінки. Розпач – дуже складний, тому що в ньому можна озлобитися, піти й ніколи не прийти до Ісуса. Проте розпач – це ще й точка, де можливе зцілення.

Ідіть до Ісуса!

Біля Нього народжується віра

Олександр Лисичний

БОГ МОЖЕТ ИЗМЕНИТЬ ОБСТОЯТЕЛЬСТВА

Давайте представим себя среди людей, шедших в Иерусалим, чтобы отметить праздник Пасхи. Он напоминал всем иудеям о том, что несколько сотен лет назад Бог чудесным образом освободил Свой народ и вывел из египетского рабства. Ученики Христа в эту минуту были далеки от своего Учителя. Их нет рядом. Недалеко от Христа стоит Иоанн. Рядом с ним – мать Иисуса, а остальные разбежались. Если посмотреть на все происходящее, казалось бы, ну где здесь торжество Евангелия? Все то, что годами совершал Иисус, сейчас подошло к трагическому завершению. Учителя распяли. В Евангелии сказано, что одна группа женщин стояла вдали, они плакали и рыдали. Когда Христос был поднят на кресте над землей, многие люди, знавшие и не знавшие Его, пришедшие из разных стран на поклонение, могли увидеть над головой Иисуса странную табличку, написанную на трех языках, на которой была указана Его вина (см. Мф. 27:37).

Давайте представим себя на месте людей, пришедших в Иерусалим и наблюдающих за картиной распятия. Поднялся крест, и все люди смогли прочесть эту надпись. Очевидно, люди, живущие в Римской империи, привыкли видеть на этих табличках следующее: убийца, политический преступник, изменник императора, вор, дезертир. Вина этого человека на лицо – он получает «заслуженное». Но табличка, прибитая ко кресту, на котором был распят Христос, сообщает: «Сей есть Иисус, Царь Иудейский».

Когда израильский народ пожелал, чтобы им руководил царь, Бог сказал через пророка Самуила: «*Не тебя они отвергли, но отвергли Меня, чтоб Я не царствовал над ними*» (1 Цар. 8:7). Поэтому царь призван был указывать всем на главного Царя – на Бога. Понятия «царь», «царство» и «Божественное Царство» для израильского народа были очень тесно переплетены. Когда эта табличка поднялась перед всеми

Действия Бога не всегда для нас понятны, но они всегда направлены на то, чтобы каждого привести к вечности.

присутствующими, первосвященники поняли, что в этой надписи есть очень большая опасность. Они сразу пошли к Пилату, говоря: «*Пилат, что ты написал? Ты должен был написать то, что Он говорил о Себе: "Я – Царь Иудейский"*» (см. Ин. 19:21). И тогда вина была бы на лицо: этот человек был распят, по их мнению, за богохульство. Но когда есть надпись, провозглашающая «Царь Иудейский», – это утверждающая проповедь. И этой проповеди очень испугались священники. Однако Пилат проявил твердость, которой ему раньше не хватало: «*Что я написал, то написал*» (Ин. 19:22).

А дальше происходит самое важное. Христос умирает, Его последователи разбегаются, женщины стоят вдали,

но дело Божье в этот момент продолжает табличка, написанная римским правителем Понтием Пилатом. За воротами Иерусалима умирает Человек, Которого называли иудейским царем, а иудейский царь в сознании еврея очень тесно связан с пониманием Царства Небесного. Интересно, что надпись на табличке была сделана на разных языках, и люди, пришедшие из разных стран, могли прочесть «вину» Страдальца. Эта табличка выполняла свою миссию. В жизни каждого христианина есть определенная «табличка». Может быть, мы не сами ее на себя повесили, а кто-то другой. И эта табличка проповедует вместо нас.

Один человек долгое время работал на производстве под чужим именем. И он никогда не считал себя примером для подражания. Но сотрудники, наблюдая за его жизнью, за его проповедью без слов, охарактеризовали его: «Очень добрый человек». И когда у кого-то было какое-то горе или переживания, они говорили: «Пойди к тому доброму человеку, и он поможет тебе».

Возможно, сегодня в нашей жизни есть сложные проблемы и переживания, мы смотрим на обстоятельства и думаем: «Боже, почему так?» Но есть табличка, которая продолжает проповедовать. Многие люди, пришедшие на Голгофу, видели надпись над Христом. Многие из них уже не насмехались и не кричали: «*Если Он Царь Израилев, пусть теперь сойдет с креста, и уверуем в Него*» (Мф. 27:42). Они шли и били себя в грудь.

Давайте посмотрим на действия Бога, которые не всегда нам понятны, но всегда содействуют спасению человека. После того как Иисус был распят, рядом с Ним распяли двух разбойников. Прочитайте Луки 23:39-43. Бог общался с разбойником, который через некоторое время умер. Но он умер другим, прощенным, потому что обратился к Иисусу.

Я вспоминаю свою бабушку. Когда она умирала, рядом с ней была моя мама, которая рассказала, что в последние сутки бабушка с каждым вздохом говорила:

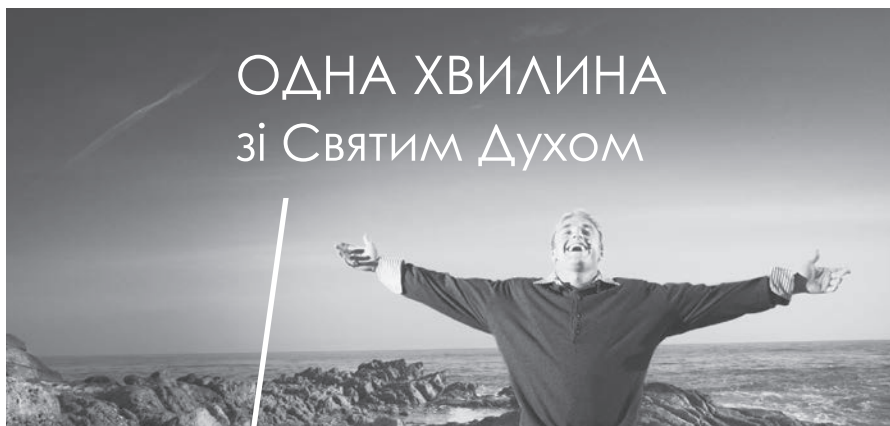
«Господи». Всю життя вона отвергла Бога, жила по своїм принципам, по своїй справедливості, по своїй правді. Коли я посещав церкву, вона не привітала це, а я все життя молився за неї. Що відбувалося в її свідомості в останні дні її життя? Це таємна. Я вірю, що вона прийняла Господа всім своїм серцем. Нам не завжди зрозумілі дії Бога, але Його бажання – спасти кожного чоловіка.

Євангельська історія показує нам, що розмова розбійника з Христом подарувала вічне спасіння цьому чоловіку. Тому сьогодні, покладаючись на Слово Божє, ми можемо мати тверду впевненість в тому, що навіть якщо ми не завжди розуміємо це, що відбувається в нашій житті, у Бога є відповідь на це, і Він бажає привітати кожного чоловіка до вічності.

Ще один момент, на який хотілося б звернути увагу, записаний в Євангелії від Луки 23:44, 45. Три години повної темряви. В той час, коли ще повинно було бути світло, стало темно. Люди, що перебували в храмі, повинні були принести в жертву пасхального агнца, але раптом чулися жахливий шум і побачили, що невидима рука розірвала завісу. Ця завіса була бар'єром, який відокремлював грішного чоловіка від святого Бога. В ту хвилину, коли Христос возгласив: «Отче! в руки Твої передаю дух Мой» (Лк. 23:46), – завіса розірвалася. Тому супроводжувало землетрус. Євангелія від Матфея 27:50-54 повествує про додаткові події, що відбулися в хвилину розп'яття. Побачивши це і землетрус, люди били себе в груди, сожалеючи про те, що зробили. Нещодавно вони кричали: «Получил заслуженное», «Если Ты Сын Божий, сойди с креста, и уверюем в Тебя». Розбійник Его осудив, воїни сміялися і навіть влаштували жеребкування, кому достанеться одяг Ісуса Христа. Але проходить мить – і все змінилося. Воїни, ділячи одяг, ляклилися разом зі своїм начальником. Сотник сказав: «Воистину Он был Сын Божий» (Мф. 27:54).

Якщо нам здається, що хтось забрав наш одяг, нашу життя, сім'ю, будемо пам'ятати, що нічого не відбувається без волі Бога. Давайте сьогодні будемо жити з вірою і надією, що наш Господь є Переможцем в великій боротьбі між добром і злом. Давайте пам'ятати про те, що дії Бога не завжди для нас зрозумілі, але Він завжди направляє нас на те, щоб кожного привести до вічності. Бог в мить ока може змінити всі обставини. Нехай це зміцнить нашу віру!

Геннадій Осипчук

«І як були зібрані разом, Він закликав їх не відходити з Єрусалима, але очікувати обітницю від Отця, про яку, – сказав, – ви чули від Мене! Бо Іван хрестив водою, ви ж за кілька тих днів будете хрещені Духом Святим. А вони зійшлися і запитували Його, кажучи: Господи, чи не в цей час Ти відновиш царство Ізраїля? Та Він сказав їм: Не вам знати час і строки, котрі Отець встановив Своєю владою; але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:4-8).

У цьому уривку йдеться про велику силу Святого Духа. І це тільки вступ, оскільки, читаючи інші розділи книги Дії апостолів, ми бачимо, як ця сила викликала небувалі рист Церкви. Учні Христа отримали від свого Господа доручення проголосувати вістку Євангелія по всьому світу, але їх було так мало. Христос знав, що для виконання цього доручення необхідна сила, і тому дав обіцянку, що вони отримають цю силу, коли на них зійде Святий Дух.

Що являє собою сила? Для нас звично говорити: «Ось це сильна людина» або «У цьому автомобілі стільки-то кінських сил». Кінш у багато разів сильніший за людину, не кажучи вже про трактор, поїзд, реактивний літак. І часом ми захоплюємося силою, спостерігаючи за її проявами. Та тут йдеться про зовсім іншу силу – про силу, обіцяну церкві й дану для того, щоб стати «ловцями людей», які шукають загублених овець.

Пророк Михей каже: «Я повний сили й Господнього Духа» (Мих. 3:8). І цією силою є Дух Божий (див. Ісаї 40:29). Чи хотіли б ви знайти цю силу, бути наповненими Святим Духом? Сьогодні це справді актуальне запитання. Коли Ісус розпочав служіння, Дух Святий наповнив Його. Він зміг цілювати хворих, виганяти бісів, у спокусах зміг сказати: «Відійди від мене, сатано», міг контролювати свої бажання, мати владу над силами природи, міг перенести катуван-

ня і потім у мовчазній величч зійти на хрест. Христос воскрес із мертвих, покинув могилу і простив ваші та мої гріхи, щоб ми стали свідками Його спасіння! Ісус знав, що без сили Святого Духа учні не зможуть виконати дане їм доручення, тому Він забезпечив їх силою, котра дарувала їм великий успіх.

«Доки вони будуть слухняними Його Слову і працювати разом із Ним, доти не зазнають поразки» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 29). Якщо ви слухняні Божому Слову, якщо ви працюєте разом з Ним, то не зазнаєте поразки!

Запитайте себе: яке моє життя? Чи наповнене воно силою, щоб підійматися на нові духовні висоти? Чи ви перебуваєте одні на березі, і ось-ось вода захопить вас і понесе вниз за течією? Чи відчували ви духовний ентузіазм, натхнення у своєму житті? Він з'являється зі злиттям Святого Духа. «Нам необхідна духовна сила, вона за одну хвилину може зробити значно більше, ніж те, чого ми не можемо досягти годинами розмов» (Е. Уайт. Моє життя сьогодні). Ці слова змушують нас серйозно задуматися про найнеобхідніше.

Я звертаюся сьогодні до вас, постійно зайняті юнаки та дівчата, до вас, студенти, які не мають ані секунди вільного часу. Я звертаюся до вас, перевантажені роботою батьки, обтяжені домашніми турботами матері, адміністратори, що загрузли в проблемах. Пам'ятайте: лише одна хвилинка зі Святим Духом може зробити значно більше, ніж години розмов. Коли сила Духа Божого сходить на людей, вони не можуть не мати успіху.

Господь обіцяв послати Святого Духа, якщо ви будете слухняними. Якщо ви будете слідувати за Ним, то станете Його свідками вдома, у суспільстві, у своїй країні, поки справу Божу на цій землі не буде завершено, і тоді прийде Ісус. Якщо ви бажаєте бути тими, хто завершить роботу Божу на землі, – шукайте сили Святого Духа. Нехай благословить вас Господь, адже саме цього ми потребуємо сьогодні.

Джері Карст

БЛАГОВЕСТИЕ — ЭТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Птица баклан с перепончатыми лапами и крючкообразным клювом обитает во многих частях мира, питается рыбой и ракообразными. Для того чтобы добыть рыбу, она со всей силы падает в воду и ловит ее. Но съесть ее прямо в воде баклан не может, поэтому ему нужно вырваться из водного пространства и освободиться от воды, которую он заглотил вместе с добычей.

Люди заметили эту особенность баклана и стали использовать для своих целей – отлавливать бакланов, дрессировать их, чтобы они приносили рыбу своим хозяевам. Люди знают, что птицы не проглотят рыбу в воде, а только на суше, и одевают на шею баклана специальные кольца, не позволяющие ему проглотить большую добычу. Поэтому птицы привыкли приносить большую рыбу хозяину, а тот отдавал им только самую мелкую.

В Священном Писании есть слова, которые смущают многих людей, особенно тех, кто еще не познал характер Христа: «Идите за Мною, и Я сделаю вас ловцами человеков» (Мф. 4:19). Создается впечатление, что речь идет

о какой-то охоте. Что имел в виду Иисус, когда говорил, что сделает идущих за Ним ловцами человеков? Что делают рыбаки, охотники, желая поймать добычу? Не противоречат ли слова Христа здравому смыслу? Не нарушает ли Бог право выбора человека? Имеет ли Господь право обучать одних людей ловить других?

Лучше объяснить эту аллегория можно на таком примере. Известно, что задачей концентрационных лагерей во время Великой Отечественной войны было планомерное уничтожение людей. Один человек, желая вызволить заключенных, привлек в помощники людей, хорошо знающих либо видевших такие лагеря, и обучил их искусству спасения обреченных на смерть. Будут ли «пойманные» противиться, если их «выловят» из лагеря? Наверное, они будут очень рады и благодарны «ловцам».

Если посмотреть на эту аллегория с такой точки зрения, то сомнения исчезают. Планета, на которой мы живем, – мятежная планета. Каждый, кто приходит на землю, рано или поздно умрет. Кому-то отведено 2-3 года, кому-то 30 лет, кому-то 80. Поэтому Христос уделил много времени тому, чтобы научить нас, как рассказывать людям о спасении.

Апостол Павел говорит: «И как проповедывать, если не будут посланы? как написано: «как прекрасны ноги благовествующих мир, благовествующих благо!»» (Рим. 10:15). Положение человечества плачевно, если люди не

будут спасены, «выловлены» нашим Господом, Его благодатью и любовью. Но почему мы, которых Бог однажды спас, кто оценил любовь Господа, без особого энтузиазма совершаем евангельское служение? Неужели просто лень удерживает нас?

Рассмотрим несколько причин, мешающих нам благовествовать.

- Ограниченное понимание своей роли (см. Исх. 3:13-15). Моисей недопонимал свою роль.
- Нераскрытый потенциал (см. Исх. 3:18). Моисей слабо верил Господним словам, ибо не представлял себя в таком служении.
- Отсутствие подготовки (см. Исх. 4:10, 12, 15). Человек может заниматься каким-то делом в своей жизни, но публичные выступления и убеждения требуют определенной подготовки.

Существует еще целый ряд препятствий для служения. Некоторые обманываются, считая, что для святого дела есть специальные посвященные люди и что нехорошо вмешиваться в жизнь других. У Бога есть Дух Святой, Который может действовать независимо от свидетельства человека. Часто люди говорят: «Я слишком молод, очень занят, чтобы заниматься делом благовестия. Я уже пытался благовествовать, но безрезультатно. Люди меня не воспринимают, не хотят слушать, поэтому пропадает всякое желание им проповедовать. Я лучше пожертвую

средства или буду совершать любое внутрицерковное служение. Никто не имеет права заставить меня делать то, чего я не хочу или не могу». И это далеко не полный перечень аргументов.

Если бы мы воспринимали людей, не знающих Бога, как людей, которых сатана поместил в «концентрационный лагерь», эти аргументы исчезли бы. Э. Уайт писала: «Причина, по которой в Церкви нет большего религиозного пыла и искренней любви друг к другу заключается в том, что миссионерский дух постепенно угасает. Духовные дарования человека ослабевают и захламляются, если они не употреблены в деле спасения душ для Христа. Какое извинение может быть принесено за невыполнение того великого, грандиозного дела, ради которого Христос отдал Свою жизнь? Бог удерживает Свои благословения, ибо Его народ не трудится в согласии с Его указаниями. Тот, чья жизнь состоит только в том, чтобы всегда получать и никогда не отдавать, скоро утрачивает благословения. Если такой человек не передает истину ближним, он теряет способность получать. Если вы не считаете для себя честью быть участником Христовых страданий, если вы не чувствуете на себе бремя за погибающие души, если вы не желаете жертвовать чем-либо, откладывая средства на дело Божье, которое необходимо совершить, тогда в Царстве Божьем для вас не найдется места» (Свидетельства для Церкви, т. 5, с. 387; т. 7, с. 18; т. 9, с. 103).

Давайте проанализируем почему необходимо принимать участие в евангельском служении? Это поручение Иисуса Христа, Его план, Его воля (см. Мф. 28:19, 20). Это самое важное занятие, от которого зависит судьба людей (см. Рим. 10:13, 14). «Трудиться для Бога и для спасения душ – самое высшее, самое благородное призвание, которое когда-либо было или будет у людей. Потери и приобретения в этом деле чрезвычайно важны, ибо результаты не ограничиваются только земной жизнью, но простираются на всю вечность» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 5, с. 411). Благовествование – самый большой подарок Господу и выражение благодарности за Его любовь и спасение.

Самое большое счастье – увидеть в вечности спасенных людей, которые могли погибнуть навсегда, если бы мы им не благовествовали. «Не будет конца радости, когда искупленные встретят и поприветствуют тех, кто трудился ради них; и возликут, и затрепещут от восторга сердца тех, кто жил не для самоугодия, но чтобы стать благословением для

несчастных, имевших так мало благословений» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 6, с. 312). Большая честь – сотрудничать с Отцом и Святым Духом. Спаситель всегда пребывает с теми, кто занят в Его деле. Все трудящиеся на благо ближних работают в единстве с небесными ангелами.

Следующий аргумент, убеждающий благовествовать, – это любовь к ближнему. Павел, который ощутил силу Божью в своей

« Люди сами будут принимать решение, но наша задача – рассказать им о Спасителе »

жизни, считает необходимостью благовествовать (см. 1 Кор. 9:16). Преимуществом является не только ожидать, но и приближать Пришествие Господа Иисуса (см. Мф. 24:14). Евангельское служение меняет нашу жизнь, делая ее полноценной (см. 2 Кор. 2:14, 15). Когда человек пытается просвещать ближних и нести им благословение, его собственные взгляды становятся ясней и шире. Чем больше мы стремимся распространять истину с любовью, тем быстрее она открывается нам в новой красоте и силе.

Благовестие способствует активному духовному возрастанию и формированию характера Христа. Единственный путь возрастания в благодати – с интересом исполнять ту особенную работу, которую Господь возложил на нас. Бог мог бы спасти грешников и без нашей помощи, но сотрудничать с Ним необходимо нам, дабы выработать характер, подобный Христу. Говорят, что легче жить одному, но когда человек создает семью, начинают проявляться те стороны его характера, которые не были видны раньше. Так же и наш христианский характер формируется и проявляется, когда мы свидетельствуем людям.

Служение другим может стать своего рода профилактикой нашего отступничества.

«Христиане, постоянно возрастающие в служении, усердии и любви, никогда не отступят от веры. Не участвующие в этом бескорыстном труде не имеют живого опыта и быстро устают в борьбе, сомневаются, ропщут и сожалеют до тех пор, пока не потеряют всякое чувство, составляющее настоящую религию. Видя, что не смогут вернуть-

ся в мир, они остаются в Церкви, но в своей душе поддаются мелочной подозрительности, зависти, разочарованиям и угрызням совести. В своей религиозной жизни они имеют лишь сомнительный, безнадежный, мрачный христианский опыт» (Э. Уайт. Христианское служение, с. 107).

Сила и слава Господа спрощают наш труд (см. Деян. 4:33). «Сила тех, кто любит Его и служит Ему, будет обновляться изо дня в день, – говорит вестница Божья. – Евангельское служение способствует увеличению способностей, умножению талантов и получению небесной мудрости» (Э. Уайт. Деяния апостолов, с. 242). Благовествование – это лекарство от депрессии и Лаодикийского состояния. Единственное средство от духовной лени – это работа ради спасения тех, кто нуждается в нашей помощи (см. Деян. 16:25).

Спасая других, мы спасаем себя (см. Притч. 24:11, 12). Чем чаще мы говорим о том, что сделал для нас Бог, тем ближе мы к Нему становимся и начинаем сами возрастать духовно.

У нас есть все для «ловли человеков». Господь научил нас, как благовествовать. Он дарует нам все возможности, чтобы говорить с людьми о Боге, чтобы спасти их из оков греха, дарить им надежду. Люди сами будут принимать решение, но наша задача – рассказать им о Спасителе.

Благовествуйте! Это огромное благословение!

Николай Бойко

НАСКІЛЬКИ МИ БАГАТІ?

«Збирайте ж собі скарби на небі, де ані міль, ані іржа не нищать і де злодії не підкопують і не крадуть. Бо де ваш скарб, там буде й ваше серце»

(Матв. 6:20,21).

Король Пруссії Фрідріх Вільгельм IV (1620-1688) якось запитав одного кельнського торговця про те, наскільки великий його статок. Той відповів:

– Чотири тисячі талерів¹.

Король здивувався:

– А я вважав вас набагато багатшим.

І тоді торговець сказав:

– Чотири тисячі талерів я пожертвував на Божу справу, а решта можу втратити будь-якої миті.

Друзі, а скільки ми вклали в справу Божу? Нашим є тільки те, що ми вклали в Божу справу, і тільки воно збережеться в Божому банку. Кожний

може самостійно визначати розмір пожертвувань, оскільки це акт доброї волі.

Заможні люди, що мають дорослих дітей, не мають потреби в дорогих подарунках від них, оскільки в них усе є. Однак їм приємно отримувати знаки уваги, які свідчать про те, що діти люблять і дорожать своїми батьками. Так і Отець Небесний не має потреби в наших жертвуваннях, але із вдячністю дивиться на вираження нашої ревності, подяки й любові до Нього. «Бог любить того, хто дає з радістю» (2 Кор. 9:7).

Іноді Божа відповідь на наші молитви приходить до нас через ті самі двері, через які йдуть наші подарунки іншим людям. Деякі з нас так мало відчиняють ці двері своїми вбогими жертвуваннями, що Бог не може щедро віддати у відповідь на наші молитви. «Душа, яка благословляє, насичена буде, а хто поїть інших, – напоєний буде і він» (Прип. 11:25).

¹ Талер – назва великої срібної монети, яка в XVI-XIX століттях відігравала важливу роль у грошовому обігу Європи й у міжнародній торгівлі.

СЕРДЦЕ НАШЕГО ОТЦА

«Когда будете жать жатву на земле вашей, не дожинай до края поля твоего, и оставшегося от жатвы твоей не подбирай, и виноградника твоего не обирай дочиста, и попадавших ягод в винограднике не подбирай; оставь это бедному и пришельцу. Я Господь, Бог ваш»

(Лев. 19:9, 10).

Книга Левит 19:9, 10 показывает любящее и заботливое сердце нашего Отца. Он не только заботился о бедных, даровал им право собирать остатки урожая. Бог позаботился о том, чтобы они не теряли своего достоинства и не просили милостыню.

«Господь, помогая вдовам и сиротам, не творит чудес, посылая манну с Небес или заставляя воронов приносить им еду, но чудесным образом воздействует на человеческие сердца, изгоняя из них эгоизм и распечатывая источники христоподобной любви. Пораженных различными недугами и скорбящих о потере своих родных Он поручает Своим последователям как самых драгоценных подопечных. Страждущие очень нуждаются в нашем сочувствии.

И в домах, имеющих все удобства, в закромах и амбарах, заполненных плодами обильного урожая, на складах, содержащих промышленные товары, и в подвалах, где хранится золото и серебро, Бог собрал средства для поддержания

нуждающихся. Он призывает нас стать руслом для излития Его щедрых даров» (Э. Уайт. Служение исцеления, с. 202).

«Христос испытывает тех, кто называет себя Его последователями, поселяя среди них беспомощных и бедных, жизнь

которых зависит от их заботы. Своей любовью и служением Его нуждающимся детям мы доказываем истинность нашей любви к Нему. Не обращать на них внимания, не оказывать им помощи и сочувствия – значит признать себя ложными учениками, чуждыми Христу и недостойными Его любви» (Э. Уайт. Служение исцеления, с. 205).

«Мы часто стонаем о скудости средств, имеющихся в нашем распоряжении, но если бы христиане старательно и искренне исполняли свой долг, они бы приумножили эти средства в тысячи раз. Именно корысть и потакание собственным прихотям мешают быть полезными для ближних» (Э. Уайт. Служение исцеления, с. 206).

ВЫ БОЛЬНЫ НЕПРОЩЕНИЕМ

**«Снисходя друг другу и прощая взаимно, если кто на кого имеет жалобу: как Христос простил вас, так и вы»
(Кол. 3:13).**

Моя знакомая, врач, попросила меня посетить одну из ее пациенток, очень обеспеченную женщину. Она уже не знала, как ей помочь, полагая, что медичина в ее случае бессильна и проблема заключается в чем-то другом.

На пороге огромного дома нас встретил муж пациентки. В доме было совсем тихо. Мужчина рассказал, что жена ходит на прием к психиатру, но улучшений не наблюдается, она все глубже погружается в депрессию.

Когда мы вошли в спальню, женщина спала. Моя знакомая разбудила ее, представила меня и оставила нас побеседовать.

Женщина смерила меня презрительным взглядом и сказала:

– Священники мне ни к чему!
– А что вам нужно? – спросил я.
– Хорошее самочувствие. Религия тут не поможет!
– Почему вы так рассержены? – спросил я.

Она окинула меня изучающим взглядом, а затем произнесла длинную тираду в адрес политика, который ее чем-то возмущал. Каждое слово было пропитано ненавистью. Когда она остановилась, чтобы набрать воздух и продолжить, я сказал: «У вас нет депрессии. Вы больны ненавистью. Если вы не простите, то не выздоровеете».

Женщина с негодованием посмотрела на меня и закричала:

– Да как вы смеете поучать меня в моем же доме?! Я больна!

– Да, вы больны, – согласился я, – больны непрощением.

Женщина начала выкрикивать ругательства в мой адрес. Я встал и направился к двери. Но не успел я выйти, как она попросила: «Подождите, не уходите!».

В этот момент появились врач и муж, очень испуганные, но женщина попросила их выйти. Я подошел к ее кровати и сказал: «У меня есть весть для вас. Прощение исцеляет. Злопамятство убивает. Если вы не вручите свою жизнь Богу и не попросите у Него дара прощать, то не выздоровеете».

Уже совсем с другим настроением она пригласила меня присесть. Мы долго беседовали и читали Библию. Она впервые помолилась своими словами.

На следующей неделе мы вновь пришли в тот дом. Не успел я перешагнуть порог, как муж схватил меня за руку и спросил: «Что вы сделали с моей женой?». Я испугался, но он продолжил: «Когда вы ушли, она встала, привела себя в порядок, и у нее не осталось и следа от депрессии!».

Я улыбнулся и сказал: «Прощение творит чудеса».

Тут появилась и сама женщина. Она обняла меня со словами: «Кто-то должен был сказать мне правду в лицо. Большое спасибо!».

Прощение исцеляет. Злопамятство убивает. Просите у Бога помощи, чтобы простить того, кто обидел вас.

РЕЦЕПТ ВІД БІДНОСТІ

«Дайте – і дасться вам»

(Луки 6:38)

«Дайте – і дасться вам» (Луки 6:38) – ці чотири слова, сказані Ісусом, відкрили нам закон, покликаний змінити увесь світ. Цей простий вислів формує духовний принцип, який торкається всіх сфер людського життя. Ми можемо спостерігати його дію в матеріальному світі. Як багато ці слова значать для наших співвітчизників, які страждають від економічних негараздів, безробіття, низького рівня забезпеченості. Що робити, коли не сплачені комунальні рахунки, немає грошей на їжу?

Просте вирішення проблеми пропонує закон відплати. Світ вважає це нерозумним, а Господь говорить, що це мудрість, заснована на істині. Ми повинні віддавати себе, свої гроші, свій час. Ця основоположна істина дієва щодо невидимого і видимого світів.

Ми не можемо говорити про розв'язання наших грошових проблем, не розглянувши питання про повернення Богу того, що належить Йому. «Дайте – і дасться

вам» – ці слова включають і взаємини зі Всемогутнім Господом. Малахія показує, якими Господь бачить ці відносини. «Від устав Моїх ви відступили з днів ваших батьків, і їх не стерегли... Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте...

десятиною та приносами. Прокляттям ви прокляли, а Мене обманили, о людє ти весь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте... чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:7-10). Як серйозно Бог ставиться до цього питання!

Сам Бог не потребує наших десятин і приношень. Він нагадує, що все в цьому світі належить Йому. Якщо ми хочемо отримати, то спочатку повинні віддати. А Отець наш завжди готовий виконати Свої обіцянки. Якщо ви маєте потребу в грошах, тоді почніть віддавати частину того незначного, що у вас є. Принесіть Господу десятини та приношення, допоможіть бідним і знедоленим, віддайте свій час, працю, подаруйте свою любов. І те, що ви віддали, повернеться вам, полетіть у ваші засіки, переповнить їх і переллється через край. Будьте щедрими!

У ДОМІНІКАНСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ ПЕРЕЙМЕНУВАЛИ ВУЛИЦЮ НА ЧЕСТЬ ЕЛЛЕН УАЙТ

У січні 2015 року в місті Ла-Романа, що на південному сході Домініканської республіки, президент Церкви АСД Тед Вільсон урочисто відкрив табличку з назвою вулиці, яка була змінена із Сьомої вулиці на вулицю Еллен Уайт.

Церемонія відбулася під час Консультативної наради президента Генеральної Конференції та президентів дивізіонів.

Оголошення пролунало на спеціальній церемонії, проведеній у міській раді Ла-Романа. Її відвідали мер міста Маріца Суеро та представники міської адміністрації.

«Одних слів недостатньо для того, щоб привітати гостей, представників християнського світу, які сьогодні присутні в місті Ла-Романа, яке ми оголосили Божим містом», – сказала Суеро. «Ми раді вітати Теда Вільсона, знаємо його як людину, що йде слідами Ісуса й несе вістку спасіння світові, який так потребує Бога», – додала керівник муніципального округу, на території якого проживає понад 127 000 осіб.

Вільсон подякував керівникам муніципального округу за сприяння поширенню релігійної свободи й зусилля, спрямовані на визнання праць Еллен Уайт, та зміну назву вулиці на її честь. «Це нагадує нам про нашу історію, про те, як Бог вів нас як Церкву АСД», – сказав Вільсон,

висловивши подяку мерові від імені лідерів Всесвітньої Церкви.

«Ми віримо, що Е. Уайт отримувала видіння від Бога не для того, щоб прославитися, але щоб вказати людям на Біблію й Небесного Отця», – додав Вільсон. – Її праці, присвячені здоров'ю, сімейним відносинам, видавничій справі, взаєминам, релігійній тематиці, вивченню Слова Божого й освіти, є для нас цінними настановами».

Колишня Сьома вулиця, а нині вулиця Еллен Уайт, розташована в районі Вілла Алакран і поєднує два сусідні райони. Член муніципальної ради Ванчі Медіна отримав подяку за ідею перейменування вулиці.

Медіна виріс у родині адвентистів сьомого дня. Він визнавав заслуги Еллен Уайт, адже вона зробила значний внесок у сферу охорони здоров'я і не тільки. Вулиця розташована за один квартал від адвентистської церкви Ла Фе Де Вілла Алакран, яка налічує 60 членів громади.

Джи Ті Нг, виконавчий секретар Всесвітньої Церкви й голова Ради опікунів Центру спадщини Уайт зауважив, що вперше на честь Еллен Уайт була названа

вулиця. «Ця подія збіглася зі 100-літтям з дня її смерті», – зазначив він.

«Незважаючи на те, що у вашому місті проживають найкращі громадяни, ви побачите, що наші члени Церкви законотворці, мирні люди, з повагою ставляться до уряду, це люди, на яких можна покластися у виконанні будь-якої доброї справи. Ми тут, щоб служити вам», – сказав Лейто, президент Церкви в Інтер-Американському дивізіоні.

Наприкінці церемонії мер міської ради оголосила про те, що міська влада виділила Церкві ділянку землі площею 500 м² і вартістю понад 100 000 доларів. Ділянка розташована в районі, де проживає середній клас. Згідно з інформацією місцевих керівників Церкви, у тому районі немає адвентистів.

Цезаріон Асеведо, керівник Церкви АСД у Домініканській республіці, вручив меру та її співробітникам комплект книг Еллен Уайт. «Ця подія має велике значення для членів Церкви в Домініканській республіці», – сказав Асеведо, – і табличка з назвою вулиці вкаже на перлини, закарбовані в її творах».

СТРАХИ ПЕРЕРОСТАЮТЬ У ВЕЛИКІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Вивчаючи Святе Письмо, ми захоплюємося атмосферою єдності, успішним служінням і зростанням Церкви під керівництвом Святого Духа в часи апостолів. Кажуть: «Часи змінилися, і тепер все інакше». Люди занурені в себе, у свої проблеми, в Інтернет. Та невже не можна до них достукатися сьогодні, у цей непростий час? Виявляється, можна. Яскравим підтвердженням цього було вечірнє служіння в п'ятницю, яке провели літературні євангелісти молодіжної церкви Українського адвентистського центру вищої освіти (УАЦВО).

Звичайно, у вік високих інформаційних технологій друкована книга займає скромне місце в нашому житті. Однак служіння літературного євангелізму ніколи не втратить своєї актуальності. Адже це не тільки вміння гарно представити книгу та переконати людину придбати її, а й уміння щиро вислухати, послівчувати, помолитися за людину, допомогти словом чи ділом. Погодьтеся, людське спілкування не зможе замінити жоден комп'ютер.

З 22 грудня по 4 січня близько 50 осіб вирішили послужити для Бога та людей. За допомогою студентського клубу «Благовісник» та Відділу літературного служіння УУК було організовано чотири групи в Західній та Буковинській конференціях, а саме в Івано-Франківську, Тересві, Виноградному та Довгому. У літературному служінні брали участь студенти УГІ, Духовної семінарії, працівники УАЦВО, брати та сестри з громад Центральної та Буковинської конференцій. За 10 днів вони розповсюдили близько 2500 книг, з них – понад 300 книг «Велика боротьба».

Щодня, щогодини кожен учасник переживав досвід з Богом. Ми відчували силу молитви, коли виникали труднощі в налагодженні контакту з людьми, коли не знали, як знайти правильний шлях до їхніх сердець. Одразу після молитви Бог послав людину, яка розповіла все про місцеве населення, і ми продовжували трудитися з великим успіхом для справи Божої.

Одного разу під час ранкового служіння пастор сказав, що Бог іде на крок попереду нас, саме це ми і відчули, вийшовши на місійне поле того дня. Спілкуючись із напарником, ми не помітили, як пройшли повз декілька будинків, не запропону-

вавши літературу. Ми повернулися й зауважили, що в останньому будинку, де колись не було нікого, з'явилися господарі, і ми мали змогу подарувати їм книги. Відвідавши будинки, залишені нами раніше, ми побачили, що саме в той момент під'їхав господар сусіднього дому, він придбав серію книг «Конфлікт віків». Ми із захопленням спостерігали, як Бог керує нашим шляхом.

Ми відчували вплив Святого Духа. Вийшовши із чергового будинку, ми з господинею підійшли до воріт. Вона наполегливо просила нас піти на іншу вулицю. Ми знали, що та територія вже пройдена, але прислухалися до її поради. Там на нас чекав молодий чоловік, який із радістю взяв книгу «Притчі Ісуса». Ми подякували Богові за це та продовжили трудитися на своїй території.

Щоразу, вирушаючи на служіння, ми молилися, щоб Бог допоміг взяти саме ті книги, які будуть потрібні людям. Якось лідер нашої команди сказав: «Нехай наші переживання та страхи переростуть у великі благословення». Того дня ми справді отримали великі благословення. Наприкінці дня в нас залишилася книга «Пророки і царі», саме з нею ми зайшли в останній будинок. Познайомившись із господарями, ми дізналися, що в них є власна бібліотека, яка налічує тисячі книг. Діставши нашу книгу, ми сказали: «Ось ця книга має бути у вашій бібліотеці». Слава Богу, що вона там і залишилася, а ми повернулися додому з порож-

німи сумками, але з переповненими від радості та хвали Богу серцями.

Протягом усього зимового служіння літературного євангелізму було безліч хвилювань, палких молитов і радості, неймовірних відчуттів, які дарує служіння людям. Звичайно, не обходилося без розчарувань і помилок, але підтримка Бога, довіра Йому та виконання Його волі – усе це ще більше зміцнювало наш зв'язок і живе спілкування з Христом. Крім того, робота в команді сприяла зростанню духу єдності у вірі, думках, справах молоді, що також відігравало важливу роль. Ніхто не залишився байдужим до тієї головної місіонерської мети, яку несло в собі це служіння.

Натхненні свідчення молоді говорять нам про те, що Бог і зараз близький до нас, як і в ті далекі часи. Він готовий слухати нас, допомагати та спрямовувати в служінні людям. Сам Господь приведе нас до тих, кому так необхідний духовний хліб, хто прагне почути слова правди, надії та любові. У Святому Письмі сказано: «Чи не кажете ви, що за чотири місяці настануть жнива? А Я кажу вам: Підійміть ваші очі й погляньте на ниви, які вже дозріли до жнив» (Івана 4:35).

Приклад молодих літературних євангелістів свідчить про те, що для Бога немає нічого неможливого. І нехай не охолодять наш запал зачинені двері, сумніви чи страх!

Олексій Сайко

ДОВІРА НА 100 %

Як часто ми згадуємо в наших розмовах, на уроках Суботньої школи чи чуємо в проповідях такі Божі обітниця, як Псал. 31:8; 36:5; Прип. 16:3; Єрем. 33:3? Однак чомусь рідко використовуємо їх у своєму житті. Адже не завжди легко, особливо в складних обставинах, довіритися Богові, Який обіцяє допомогти та вирішити наші проблеми. І не просто довіритися, а довіритися повністю, без жодних сумнівів, щоб Господь міг керувати ситуацією та зробити чудо. На жаль, така довіра з'являється в людей тільки тоді, коли спроби вирішити проблеми самотужки безрезультатні й здається, що виходу немає.

Схожий досвід пережила і я у своєму житті, коли працювала в Києві. Робота не принесла особливого задоволення, умови праці були важкими. Я розуміла, що потрібно щось змінювати, та варіантів не було. Шукати роботу вже втомилася, хотілося залишити це місто. У таких обставинах я вирішила просто довіритися Богові й почала молитися: «Господи, якщо Твоя воля полягає в тому, щоб я була в цьому місті, подаруй мені таку роботу, яка б принесла радість. Дай мені таку зарплатню, якої б вистачало на життя й не доводилося позичати. Та останнє прохання: нехай мене запросять на роботу, адже я сама вже не в змозі її шукати».

Віддавши все в руки Божі, я продовжувала працювати. Минуло зовсім небагато часу, як мені зателефонували з попереднього місця роботи та запросили на співбесіду. До того ж наголосили, що пам'ятають про моє святкування суботнього дня. Це і була відповідь від Всемогутнього Бога, адже в ній кожне прохання також було виконане. Працюю я там уже чотири роки й щодня дякую Господу за велике благословення перебувати в дружньому колективі, де відчуваю себе потрібною, на своєму місці, а найголовніше – можу розповідати про Бога.

Уже й тут пережито чимало досвідів, за допомогою яких Господь зміцнював мою віру. І я впевнена, що в будь-якій сфері нашого життя Бог бажає творити великі чудеса. Та з нашого боку потрібна цілковита довіра – і не на 99 %, а на всі 100 %. Адже тільки тоді Господь може втрутитися в наше життя та змінити все на краще. І тільки тоді Він може зробити для нас велике та незбагненне, чого ми ще не знаємо.

Ольга
Благая

Я ЗНАЮ, ВО ЧТО ВКЛАДЫВАЮ МОИ ДЕНЬГИ!

Несколько лет посещая Адвентистскую церковь, но еще не будучи крещенной, я принимала все, что говорилось в Библии, кроме темы десятины. Я видела, как мои друзья отдают десятину каждый месяц, но сама этого не делала, хотя и давала пожертвования. Я не могла понять, почему должна отдавать 10 % от своего дохода. Я работаю целый месяц – и потом просто отдать десятую часть?! У меня было много вопросов, и один из них: на что будут потрачены эти деньги? Мне было очень тяжело с этим смириться.

И вот однажды я осознала: Бог благословил меня работой в студенческие времена. Именно Он позаботился о том, чтобы я получала хорошую зарплату! Ведь это же Его все 100 %, а я десятую часть не могу отдать? Мне стало очень стыдно. Потом я начала изучать этот вопрос глубже, прочитав стихи из Библии о десятине:

● «И всякая десятина на земле из семян земли и из плодов дерева принадлежит Господу; это святыня Господня» (Лев. 27:30).

● «И сказал Господь Моисею, говоря: объяви левитам и скажи им: когда вы будете брать от сынов Израилевых десятину, которую Я дал вам от них в удел, то вознесите из нее возношение Господу, десятину из десятины» (Чис. 18:25, 26).

● «И повелел он народу, живущему в Иерусалиме, давать определенное содержание священникам и левитам, чтоб они были ревностны в законе Господнем. Когда обнародовано было это повеление, тогда нанесли сыны Израилевы множество начатков хлеба, вина, и масла, и меду, и всяких произведений полевых; и десятин из всего нанесли множество» (2 Пар. 31:4, 5).

● «Со дней отцов ваших вы отступили от уставов Моих и не соблюдаете их; обратитесь ко Мне, и Я обращусь к вам, говорит Господь Саваоф. Вы скажете: «как

нам обратиться?» Можно ли человеку обкрадывать Бога? А вы обкрадываете Меня. Скажете: «Чем обкрадываем мы Тебя?» Десятиною и приношениями. Проклятием вы прокляты, потому что вы – весь народ – обкрадываете Меня. Принесите все десятины в дом хранилища, чтобы в доме Моём была пища, и хотя в этом испытайте Меня, говорит Господь Саваоф: не открою ли Я для вас отверстий небесных и не изолью ли на вас благословения до избытка?» (Мал. 3:7-10).

Я поняла, что десятина нужна для того, чтобы Слово Божье могло звучать по всей земле! И когда я приняла решение отдавать Богу десятую часть, моя зарплата увеличилась! Я получала ставку 450 долларов, а также проценты от продажи товаров. А в следующем месяце, после того как я отдала десятину, получила 830 долларов. Бог таким образом показал мне, что я не ошиблась в принятом решении!

Сейчас для меня не является проблемой отдать десятину, так как я доверяю Господу, уважаю свою Церковь и знаю, во что вкладываю эти деньги!

Татьяна Иордан

ЖИВУЩИЙ ПОД ПОКРОВОМ ВСЕВЫШНЕГО...

Дорогие друзья, спасибо вам за молитвы, продолжайте молиться о наших служителях на востоке Украины. Бог был рядом с нами все это время во всех трудных обстоятельствах.

Летом мы оказались в такой ситуации, когда не было ни воды, ни света, ни связи. Когда ты теряешь то, что у тебя было, тогда начинаешь все оценивать по-новому. Во время военных действий я начал по-новому ценить книги. К таким обстоятельствам никак нельзя подготовиться, но нужно иметь близкие отношения с Богом, чтобы не впасть в уныние. Слова из Псалма 90-го «не убоишься стрелы, летящей днем...» (ст. 5) мы пережили вечером в одну из пятниц.

Я совершал служение в первой и четвертой общинах города Луганска, и, слава Богу, за все это время мы ни разу не отменяли богослужение. Часто во время урока Субботней школы рядом летали и взрывались снаряды, но служение проходило постоянно. В пятницу вечером мы исследовали книгу Откровение. Я попросил братьев и сестер не-множко задержаться. Когда я уже заканчивал проповедовать, церковь

просто затрясло, так как рядом упало два снаряда.

Я начал переживать, потому что в церкви нет подвала, куда можно было бы спрятаться. Не помню, что было дальше, но после служения ко мне подошел один брат и принес еще горячий осколок, который лежал прямо у входа в Молитвенный дом. Когда мы вышли на улицу, то увидели, что осколков было много. Они сохранились у меня как напоминание о Божьей любви и необыкновенной охране. Потом я осознал, что если бы мы вовремя закончили богослужение, то кто-нибудь мог бы пострадать. Мы поняли, что Бог сохранил нашу жизнь.

«Живущий под кровом Всевышнего под сенью Всемогущего покоится» (Пс. 90:1).

Александр Ткаченко,
молодежный
руководитель
Восточной Миссии

БОГ ПОДАРИЛ МНЕ РАБОТУ

Мне очень хочется, чтобы мой опыт убедил вас еще раз, что наш Бог верен Своим детям. Где-то в начале ноября 2014 года в компании, где я работаю, произошли не очень хорошие перемены. В управлении поменялся начальник, и сотрудники понимали, что грядет волна увольнений. Так и случилось. У нашей компании имелись офисы и в других регионах Украины, но зарплата там была гораздо меньше. Мое отделение перевели в другой регион. Под сокращение попала я, а также многие мои коллеги.

Я очень благодарна Богу, что Он дал мне мир в сердце и слова веры, чтобы я могла поддерживать моих сотрудников. Меня попросили написать резюме для поиска новой работы. Сейчас я понимаю, что всем руководил Бог. Я побывала на нескольких собеседованиях, но особых результатов не было. Я просто молилась, чтобы Бог помог мне понять, как дальше жить, служить, работать. На протяжении длительного времени я видела, что Бог не отвечает мне. Мои коллеги, начальник и отец спрашивали: «Ты что-то делаешь?» Я сознавала, что невозможно двигаться вперед, если не видишь пути, если не понимаешь, куда Бог направляет тебя. Я отвечала всем, что просто молюсь. Кого-то это смущало, кого-то тревожило. Я понимаю, что Господь допустил такую ситуацию, чтобы все в коллективе видели, что я молюсь о работе. Для них это было тяжело принять и понять, ведь они считали молитву бездействием. А я, слава Богу, уже не раз убедилась, что молитва – это сила!

Просматривая вакансии, зная, какая сейчас тяжелая ситуация в стране, я понимала, что должна отправить свое резюме в другие отделы нашей компании. Сотрудники уже сделали это, а я только собиралась. В тот же день мне позвонил начальник одного отдела и пригласил на собеседование. Я пришла немного раньше, а на собеседовании должны были присутствовать еще два человека, но они опоздали. Если бы их было больше, то вряд ли ответ был бы положительным. Меня приняли на работу, при этом у меня было обязательное условие – нерабочий субботний день. Кто-то из сотрудников порадовался за меня, кто-то огорчился, что не взяли его. В новом отделе мне сказали, что сам начальник почему-то из всех резюме выбрал именно мое. Но ведь дело не во мне, дело в Боге. Это я понимала.

Пришло время переводиться в новый отдел, и вдруг позвонил начальник и сообщил, что у них началась новая волна

сокращений и пересмотр бюджета. Была вероятность, что и мою должность сократят, и он посоветовал искать работу дальше. Но мне было так спокойно на сердце, я знала, что Бог не оставит меня.

Я уже написала заявление об уходе, начала подписывать обходной лист, почти со всеми попрощалась. Но все эти дни мой новый начальник звонил и интересовался, когда мой последний рабочий день. Понимаю, что это Бог давал ему такое усердие позаботиться о том, чтобы меня не сократили. И когда меня уже не было в списках компании, начальник позвонил и сказал, что все согласования по моему увольнению приостановлены. Меня оставили на работе в мой последний рабочий день! Потом я узнала, что следовала еще одна волна сокращений. Тогда уволили начальников управления, отделов, многим уменьшили зарплату. Но Бог подарил мне не только работу, но и увеличил зарплату. Такие чудеса совершает только Господь!

Бог усмотрел именно такой путь для того, чтобы показать и моему отцу, и моим сотрудникам, что Он сильный и Ему просто нужно доверять и идти за Ним, ведь Он заботится о Своих детях.

Доверяйте Богу! Даже если вы сейчас не понимаете Его, просто слушайте Его и будете восхищены тогда, когда ваш опыт завершится! Пусть вера в вашем сердце не угаснет!

Татьяна Гажева

ЗРОБЛЕНЕ ТОБОЮ ДО ТЕБЕ Ж І ПОВЕРНЕТЬСЯ

На початку XX століття один шотландський фермер повертався додому повз болотисту місцевість. Раптом він почув, як хтось кличе на допомогу. Фермер кинувся допомагати й побачив дитину, яку засмоктувала болотна трясовина. Хлопчик намагався вибратися з неї, але кожен новий рух наближав його до швидкої загибелі.

Він кричав від відчаю та страху. Фермер швидко зрубав товсту гілку, обережно наблизився і простягнув її хлопчику, котрий зміг вибратися на безпечне місце. Він був наляканий, та головне – урятований!

– Ходімо до мене додому, – запропонував йому фермер. – Тобі треба заспокоїтися, висушитися та зігрітися.

– Ні-ні, – відповів хлопчик, – на мене тато чекає. Мабуть, він дуже хвилюється.

З вдячністю подивившись в очі своєму рятівникові, хлопчик пішов.

Уранці фермер побачив, що до його будинку під їхала карета, запряжена розкішними породистими кіньми.

З карети вийшов пишно вбраний джентльмен і запитав:

– Це ви вчора врятували життя моєму синові?

– Так, я, – відповів фермер.

– Скільки я вам винен?

– Не ображайте мене. Ви мені нічого не винні, тому що я вчинив так, як мала вчинити будь-яка нормальна людина.

– Ні, я не можу залишити це просто так, бо мій син мені дуже дорогий. На-

звіть будь-яку суму, – наполягав гість.

– Я не хочу про це говорити. До побачення, – сказав фермер і повернувся, щоб піти. І тут на ганок вибіг син фермера.

– Це ваш син? – запитав гість.

– Так, – з гордістю відповів фермер, погладжуючи хлопчика по голові.

– Давайте зробимо так. Я візьму вашого сина із собою в Лондон і оплачу його освіту. Якщо він такий самий шляхетний, як і його батько, то ні ви, ні я не шкодуватимемо про це рішення.

Минуло кілька років. Син фермера закінчив школу, потім медичний університет, і незабаром його ім'я стало всесвітньо відомим як ім'я винахідника пеніциліну. Його звали Олександр Флемінг.

Перед війною в одну з лондонських клінік з важкою формою запалення легень потрапив син того самого джентльмена, якого врятував із трясовини фермер. Цього разу його життя спас пеніцилін, відкритий Олександром Флемінгом.

Ім'я заможної людини, що дала освіту Флемінгу, було Рендольф Черчилль. А його сина звали Уїнстон Черчилль, згодом він став прем'єр-міністром Англії. Уїнстон Черчилль якось сказав: «Зроблене тобою до тебе ж і повернеться».

«НАДІЯ» - НАЙПОПУЛЯРНІШИЙ християнський телеканал в Україні!

Атмосфера тепла і затишку, наповнена змістовними дискусіями і цікавими роздумами на духовні теми

ДИВІТЬСЯ КОЖЕН
ЩОВІВТОРКА | **22 40**

З ОЛЕКСАНДРОМ МЕЩЕРЯКОВИМ

Телефон гарячої лінії

0 800 30 20 20

БЕЗКОШТОВНО по Україні

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах, Інтернеті hope.ua
і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д.,
12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов
Над номером працювали: Г. Борисовська, Л. Шаповал, І. Джердж
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.